

El Congost

Redacció i Administració 8 PUBLICACIÓ BI-MENSUAL 8 Subscripció: Un any, 6 pts.
Carrer Calabria, 15 8 Any 1 La Garriga, 4 Juny 1933 Núm. 8 8 Número solt, 20 cèntims

Cultura i economia?

Les consciències sectàries i àdhuc algunes creients però un xic adormides per un sentit egoïsta, han rebut amb benevolença i fins amb plasereria la recent llei de Confessions i Congregacions religioses; refiades que ha de beneficiar la cultura dels seus fills i els seus interessos econòmics.

A aquestes consciències materialitzades fóra per demés fer-los-hi apel·lació als sagrats interessos espirituals, a la dignitat a la llibertat i a l'independència de l'home i de la família. Tot això no compte davant el sectarisme dels uns i l'egoisme dels altres.

Que hi fa que de los Rios, contestant al diputat Molina Nieto, ens faci saber que no té en compte la voluntat dels pares, en tal manera, que si la hi tingués ja no seria ministre? Al cap i a la fi no fa altra cosa que seguir l'antiga doctrina de les logies, negadora dels drets paternals, doctrina que el socialisme porta a les darreres conseqüències, declarant la «Internacional de treballadors de l'Ensenyança»—a la qual ha pertangut fins suara el mateix de los Rios—que el noi no existeix en abstracte i que no té altre dret que aquells que li atorgui la força. Tantseval. Els pares sectaris i egoïstes s'avindran mes fàcilment a consentir que els expropiïn l'ànima del fill, el fill mateix, no pas que els expropiïn un camp, una casa o un grapat d'or.

Ni s'adonen que si l'estat és l'amo de la intel·ligència i del cor dels fills—que això suposa entregar-los als mestres que l'estat imposarà—el mateix sectari demà pot haver d'entregar els fills a un govern, que pot ser de dreta i que li podria imposar uns mestres que repugnin la seva consciència, que no mereïessin la seva confiança.

Però s'escau, que ni la cultura dels fills hi guanyarà, ni la gratuïtat escolar es altra cosa que l'encariment de l'ensenyança per als mateixos pares que s'enterneixen davant la generositat estatal.

Fa uns quants anys que Joan Coeur, deia als seus compatriotes francesos que l'escola laica i gratuïta costaria a cada francès 225 francs. Al 1932 el pressupost d'instrucció pública pujava a 4.941 milions 172 mil francs. Com els municipis despenen una quantitat major, segons les estadístiques oficials, resulta que els pressupostos d'ins-

trucció pública de l'estat i ajuntaments pugen sobre 10.000 milions. Repartits entre els 40 milions de francesos, toca a cada un 250 francs. Una família de 5 persones paga cada any 1.250 francs. Veieu si fins ara, així, tot i no essent gratuïta l'escola, no ha pagat cada persona, així gran com petita 250 pessetes anyals per ensenyament.

I cal notar que aci els símptomes son més alarmanants. Els pressupostos de l'estat en 2 anys han crescut en 1.036 milions. Els d'instrucció pública en 100 milions—a més d'un emprèstit de 400 milions, fora pressupost—i a instrucció primària sols s'hi ha destinat el 38 per cent. Pareu compte on arribarem si l'estat ha de substituir tot l'ensenyament congregacionista.

Els nostres socialistes son tan *progressius* (!) que copien la França de 50 anys enrera. Quan arreu del món en tornen, hi anem nosaltres. Quan l'escola única i laica ha fracassat per tot, la volem assajar a casa nostra.

El ministre actual francès, el socialitzant De Monzie, ho ha dit ben clar en referir-se a les lleis que interdiuen l'ensenyament als religiosos. «Fou una pruija que l'estat no pot mantenir». Entenent-ho així ja l'any passat rebaixaren el pressupost d'instrucció en 156 milions, i aquest any ha tingut una retallada més forta encara. La crida als ordres religiosos d'ací per anar a França es insistent i afalagadora.

Aquest es el fruit econòmic de l'escola única i laica.

Pel que afecta a la cultura, només un botó per mostra. Briand, coautor de les lleis sectàries, al 1907 feu constar que els analfabets, d'ençà del laïcisme escolar havien pujat del 10 per cent al 30 per cent.

Aquestes experiències no diuen res als nostres jacobins. Ells parodiant al poble deïcida emparentat amb el Ministre d'Instrucció, cridaràn follament. «Que aquestes lleis persecutòries caiguin sobre nosaltres i damunt els nostres fills». Hi cauran tanmateix sobre la seva cultura i sobre els seus cabals que tan estimen, però, cauran també damunt la seva consciència, damunt la seva dignitat i damunt la seva independència.

J. CIRERA

Noticiari

Fa uns dies que arran dels passos a nivell de la via del ferrocarril del Nord aparegueren uns rètols amb les següents advertències: "Paso sin guarda" "Atención al tren". No sabem quins son els motius que han determinat a la Companyia del Nord a pendre la determinació que anuncien aquells rètols, però logicament hem de dir que: o fins ara els guardes dels passos a nivell no eren necessaris i aleshores hi ha hagut fins avui una despesa en và o bé si abans eren necessaris molt més ho son ara en que ha augmentat el nombre de trens i la seva velocitat es incomparablement major que en els temps en que han vingut actuant aquests empleats.

Estant molt avançades les obres de construcció de cloaques i conducció subterrània del torrent en l'Avinguda de Francesc Macià i carrer de Calàbria.

Això ens porta a remarcar la conveniència de reparar la pavimentació d'alguns carrers de bastant trànsit, per exemple alguns troços del carrer dels Banys.

Per aquestes festes de Pasqua, els espectacles públics que hi han anunciats son els següents: al Saló La Alhambra, avui i demà a la tarda hi haurà ball amb orquestrina, i aquesta nit, a les 10, funció teatral a càrrec del quadre escènic de l'Orfeó Garriguenc, posant-se en escena el drama en tres actes "El Ferrer de Tall" de l'immortal Frederic Soler, (Pitarra)

Al Círcol de Recreo, hi hauran tots dos dies sessions de Cine tarda i nit, projectant-se interessants pel·lícules.

Al Patronat Parroquial l'agrupació escènica de noies, representarà avui a la tarda l'obra "Els Misteris de l'Hostal" i el sainet "La Mestra Nova"

Sabem que per aquestes festes hi ha anunciada la vinguda de diverses entitats corals, que han escollit la nostra vila com a punt d'excursió. A tots ells donem la benvinguda.

El passat dissabte dia 27, el barri de Santa Rita celebrà la seva tradicional festa, amb els actes acostumats: Ofici a honor de la Santa, després del qual s'organitzà la típica "passada" pels carrers del barri: Sardanes, Cucanyes, per a distracció de la mainada, i Balls de tarda i nit a la placeta, que foren molt concorreguts.

Per a ajudar a les despeses de la festa, es sortejaren dos premis: el primer un joc de cafè, del qual sortí premiat el número 882 i el segon, un magnífic ramillet, que correspongué al número 526.

Per tal d'organitzar la festa d'aquest barri per l'any vinent, han estat nomenats administradors En Josep Molist, Esteve Fortuny i Anton Gesa.

Ha retornat d'una clínica de Barcelona, on ha hagut de sofrir una operació, el senyor Joan Tenes Secretari de l'Ajuntament d'aquesta vila. Al reinte-

grar-se de nou a la seva llar, li desitgem sincerament un prompte restabliment.

També fem extensiu aquest desig, a En Joan Gasull, "sereno" del nostre poble, que igualment ha estat operat fa poc.

Hem tingut el gust de saludar a algunes de les famílies barcelonines que enguany com en els passats estius, han començat la seva temporada d'estiueig amb les festes de la segona Pasqua. Benvinguts.

Diumenge passat, el grup fejocista "Sant Francesc" de Badalona, posà en escena al Patronat Parroquial, el drama en tres actes "Lluita de Cors" i el juguet còmic "La cúa del diable".

Tots els components d'aquest grup d'aficionats, es sortiren ben airosos dels respectius papers, donant una representació ben acurada que els valgué molts aplaudiments.

Darrerament ha tingut lloc l'enllaç matrimonial del jove Josep Cantaloup, amb la distingida senyoreta Montserrat Crusselles i Vinyes. La nostra enhorabona.

Sincerament lamentem l'accident de treball que causà la mort al jove Angel Pau, ocorregut a les obres de l'antiga fàbrica de curtits de la carretera de Ribas, actualment en reforma.

Fem vots perquè aquest accident no sigui un trist pressagi per a quant funcioni la indústria de filatures, ja en vigílies d'inaugurar-se. El nostre sincer condol a la família del finat.

La Garriga compta desde fa poc amb dues noves indústries: La fàbrica de curtits de Josep Vila, que ocupa bon nombre d'obers i que hom diu que la direcció té ganes d'ampliar. Una altre es la fàbrica de mobles que acaba d'inaugurar el jove Genís Viaplana. A tots molta prosperitat.

Segueixen amb bona assistència d'alumnes les classes de "Curset de Català" que per compte de l'Ajuntament i per iniciativa de la comissió de cultura del mateix dona a l'aula de l'escola municipal el professor J. Miquel i Macaya.

Moviment dels cabals de la caixa municipal en el període comprès entre les dades de 17 al 31 del passat mes de maig:

Existència en caixa el dia 17	3365'46 ptes.
Ingressos	5000'00 »
Despeses per a la construcció de la clavaguera de la secció C.	2384'24 »
Existència en caixa el dia 31	5981'22 ptes.

El dia 24 no es celebrà la sessió municipal; la que corresponia al dia 31 tampoc se celebrà per ésser insuficient el nombre de regidors. Es celebrà de segona convocatòria el dia 2 i foren otorgats tots els permisos sol·licitats.

Garatge Dalmau

Autos de lloguer - Taller de Reparacions

Confiteria i Pastisseria

MARIO VALLS

Centre, 7

Telèfon 67

El problema de la patata primerenca

Malauradament els agricultors de La Garriga també han sofert les conseqüències de l'actual desvalorització de la patata primerenca. Per això creiem interessant de publicar a títol d'informació el següent article referent a la mateixa aparegut dies enrera damunt les planes del rotatiu barceloní «EL MATI»

Quan per l'agost de l'any passat, Anglaterra reunia a Ottawa representants de tots els seus Dominis, per implantar la política de bastar-se elles soles amb la màxima suficiència, el Govern espanyol, com a representant d'un país que havia de sofrir enormement de les decisions econòmiques d'aquesta reunió, hauria hagut de posar-se a l'aguait de seguida. Desgraciadament, es mostrà descurós. I abans d'un any, ja poden constatar-se a bastament per a la nostra Agricultura les conseqüències d'Ottawa. Ahir mateix, era l'afer de l'exportació de les taronges. Avui sorgeix d'una manera greu el problema de l'exportació de la patata primerenca.

La llavor d'aquesta patata, la «Royal Kidney», és importada pels pagesos catalans i valencians de la mateixa Anglaterra, de les contrades d'Escòcia. Ací en les nostres latituds, és collida com uns dos mesos més aviat que allí, i l'escassetat del tubèrcol durant aquesta temporada en el mercat anglès, és aprofitada pels nostres colliters, per a exportar-hi el nostre, venut a molt bon preu. València importa, de llavor, uns anys amb altres, unes 20.000 tones; Catalunya, com unes 40.000.

Les decisions de la Conferència d'Ottawa, que sembla que no produïren cap efecte en l'esperit del Govern espanyol, causaren una grossa impressió en les organitzacions agrícoles de Catalunya i de València. Per això van mobilitzar-se de pressa sobretot a les envistes de la compra de la llavor anglesa, per als efectes, al seu dia, de l'exportació de la collita resultant. Ja el mes de setembre, uns comissionats de València i de Catalunya arribaren a Madrid a parlamentar amb el Govern. Sembla que van discutir l'afer, i especialment amb l'aleshores director general del Comerç, el Sr. Pi i Sunyer. I aqueix s'esforçà a tranquil·litzar-los amb la certitud que Anglaterra deixaria entrar al seu mercat, almenys, la mateixa quantitat de patata que Catalunya i València li haguessin de comprar com a llavor. Va ésser amb una tal garantia que els nostres pagesos iniciaren les gestions, com els anys anteriors, per a adquirir-la.

Però, adonant-se aviat que el Govern no cercava cap solució concreta i segura, uns comissionats dels patataires de València i de Catalunya, sortiren cap a Anglaterra. Allí, segons relacions molt verídiques, pogueren informar-se que el Govern espanyol havia demanat que permetés la franca importació d'alguns milers de tones de patata primerenca d'Espanya, però que el Govern anglès no havia volgut ni admetre conversa. Ja tota dilació del problema era francament temerària, puix que anava a decretar-se la taxa dels 4/8 que resulta simplement prohibitiva.

Els comissionats a Londres de Catalunya i València, tingueren cura d'entrevistar-se amb l'ambaixador espanyol, i estava absent. Llavors sol·licitaren dels caps del Departament, que els facilitessin de veure el Govern anglès. Sembla que de les entrevistes no van sortir-ne ni esperançats ni tampoc, però, decebuts. La fórmula d'arranjament era el permís per a entrar al mercat anglès, tantes tones de patates com haguessin comprat de llavor. Amb la mateixa fórmula, els comissionats visitaren les contrades d'Escòcia, que conren aqueixa varietat de tubèrcol. Es posaren en relació amb diverses associacions agrícoles. I àdhuc parlamentaren amb alguns diputats. Tots prometeren defensar

al Parlament anglès la solució d'harmonia, per considerar-la també convenient als seus interessos agrícoles, puix que si Anglaterra no permetia una importació de patata primerenca de Catalunya i València, almenys en la quantitat que anaven a comprar-los com a llavor, deixarien de comprar-los-la.

Cal reconèixer que els diputats anglesos dels districtes productors de la «Royal Kidney», es portaren bellament amb els comissionats de València i de Catalunya. Van acompanyar-los a l'ambaixada espanyola i al Departament anglès de Comerç. Defensaren arreu llurs justes pretensions. Però, tots plegats, perderen la batalla, per manca d'ajut del Govern de Madrid. Aquest, ni llavors ni posteriorment, malgrat totes les visites i iniciacions, ha sabut trovar solució a problema tan greu per a les economies agràries de Catalunya i València.

La taxa de 4/8 per quintà anglès, ve a resultar com a 0'25 pessetes per quilo. Com que la patata primerenca s'exporta en paneres de quaranta quilos, resulten 10'00 pesetes el que cada una satisfà com a drets d'entrada als mercats d'Anglaterra. D'altra banda, les despeses d'arrencament i transports poden calcular-se en 15'00 pessetes més per panera. Aquestes despeses de quaranta quilos de patata primerenca dins el mercat anglès, pugen a 25'00 pessetes. Si es té en compte que el preu de venda per quilo d'aquesta patata a Londres, no acostuma a ésser gairabé mai superior a 0'22 o 0'25 pessetes, hom comprendrà que actualment és molt difícil l'exportació dels nostres mercats.

Al punt que som de la temporada, i donada la dessidia del Govern espanyol, tota solució és imaginària. Hom podria gestionar encara del Govern d'Anglaterra que la nostra patata primerenca, des del prop vinent més de juny, fos considerada com a vella, i llavors només pagaria de taxa d'importació, just la meitat que actualment.

Però en arribar a aquest temps, el mercat anglès de seguida és proveït de la patata de la collita pròpia, i la nostra, ni amb reducció i tot dels drets, no és gens fàcil que hi pugui competir. Apareix més difícil la solució si hom s'adona que va a madurar la collida de la patata vermella, la qual, abans, era exportada en grossa quantitat a França, molt agradosa de tal varietat. Però França, al seu torn, des del període de la postguerra, ha anat pujant els impostos d'entrada. L'any 1920 eren només 3 francs per 100 quilos. Actualment son 42. la qual taxa resulta, pràcticament, prohibitiva. Difícilment, la nació veïna s'avindrà a reduir el tal impost, en perjudici dels pagesos d'Algèria, i, sobretot, dels d'alguna contrada interior, com els de Saint Malo. La collita imminent de la patata vermella de València, no pot fer més que complicar la solució de la varietat blanca «Royal Kidney».

De totes maneres, hi ha massa interessos compromesos, perquè el Govern continuï amb la negligència actual. Catalunya és la primera exportadora de varietat primerenca. Ella sola solia exportar-ne 80.000 tones. Calculi el lector els milions de pessetes que aquesta xifra representa per a la nostra economia agrària. I s'adonarà de la gravetat del problema, i com val la pena de cercar-hi una solució qualsevol per aquest any, i una de ben estudiada per als anys venidors. —MARC MARCO

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en Xai i Vedella

MECANICA I ELECTRICITAT

A. SISQUELLA

Calabria, 124

LA GARRIGA

Telèfon 49

LA NOSTRA

Nostra història

El rei Martí als banys de La Garriga

VI

La població

Escau ara i serà cosa plaent a tots els garriguencs exposar, quina era la situació de La Garriga al arribar-hi el rei Martí.

Els documents de l'època, tant els escrits en català com els que son en castellà o llatí, ens diuen que la gent del seu temps ja l'anomenava, tal com nosaltres «La Garriga», sense que ens vulguin, però, negar que encara hi havia qui en deia «*ça Garriga*», supervivència potser d'un arcaic «*ipsa Garriga*»⁽¹⁾

La vall del Congost presentaria ací l'aspecte d'una fonda clapa de terra, conreuada segles ha. Per entrar-hi caldria atravessar els boscos de roures, pins i alzines, que l'emmarquen, encara avui per tots costats.

Encà i enllà de la riera, s'aixecaven escampades unes quantes decenes de masies, presidides per la nostra milenària església de La Doma; la qual malgrat d'anomenar-la encara avui Hebdomadària ja tenia aleshores la categoria de Parroquial, car allí morava el Rector de Sant Esteve de La Garriga.⁽²⁾ Es possible que en aquella ocasió fos Rector, Bernat Codina, el qual havia sigut presentat per l'abat dels canonges regulars de Sant Agustí que moraven en el monastir de Santa Maria de l'Estany⁽³⁾. El dit abat posseïa des de l'any 1139 el dret de Patronat sobre l'església de La Doma.

Avui conjecturem quin es l'origen de l'esglésiola de Santa Maria del Camí; menys venturosos que nosaltres la gent dels finals del segle XIV—en aquest temps el beneficiat que cuidava de la capella es deia Bernat Loreda—es limitaren a dir que no hi havia record de la seva fundació, ni de qui la fundà; en canvi ens recorden que el nom de la capella ve del camí que de Barcelona, portava a Vic, i passava arran dels murs del temple. Aquest camí que, probablement seguia les petjades d'una primitiva via romana, pujava de Llerona vorejant la riera atravessava el bosc de càn Tarrés, passava arran de les parets de la casa, creuava els terrenys que avui son carretera, seguia exactament els carrers dels Banys, del Centre i de Calabria fins al Torrent de la Cova; passava després pel carrer del Negociant, Càn Queralt, carrer de Querolt, Blancafort cap a Gallicant; es a dir constituïa la via més fàcil i natural de comunicació entre la plana de Vic i la comarca del Vallès.

El nombre de cases o *fochs* que hi havia a La Garriga segons el cens de l'any 1378, era de 30 i d'ells *son d'esgleya XXVII i fochs de cavaller III*⁽⁴⁾. Vint anys després el document on consta la redempció de La Garriga, diu *que en la dita*

perroquia no ha sino XXXX fochs, la qual afirmació no es pas del tot exacte, perquè en el cens de l'any 1470 sols s'en compten 34. A continuació transcrivim aquest últim document:

La parroquia e terme de la garriga.

Bartomeu tarres

lo mas de Santa maria del cami

malivern

nualart

pere rossello

n illa

pau satorra

vinyls

lo mas tasau

lo stal den sentelles

la casa den texidor

lo sabater

en merlacs

en casselles farrer

mayol

pellicer

parera

poy

vilanova

Rossello

Torra

olivaro

Riera

en mas

en palau

en lado

Blanquefort

en noguera

en planell

texidor

Antoni brasso

en garriga

la dona major

la dona manor

—
XXXV fochs

Encara que el document digui que hi havien 35 fochs, no mes en consigna 34. A més aquest cens tampoc es complert (car no parla per exemple de Rosanes, i tothom sap que aquesta milenària torra senyorial era la llar de la noble família dels Rosanes, la de més alt llinatge de totes les que moraven a La Garriga) malgrat tot val la pena de publicar-lo perquè, si mes no, té el mèrit de dir-nos quins eren els masos existents a La Garriga als començos de la quinzena centúria.

J. MAURI

(1) En alguns apareix la grafia anómala "la Guarrigua" i altres semblants.

A tall de curiositat, anotem que una lletra italiana dirigida pel rei Martí de La Garriga estant al seu primogénit rei de Sicília, acava així: *Data in lu locu de la carrica sub nostro sigillo secreto die XV mensis maii...*

(2) Tots sabem que la Parròquia actual no existia aleshores, car fou aixecada per la fe dels nostres besavis del segle XVIII.

Advertim que posteriorment a l'any 1400 ha sigut reformada l'església de La Doma.

(3) Es troba emplaçat aprop de Moyà.

(4) No hi havien fochs d'aloers, ciutadans reials i barons que junt amb els d'església i cavallers, constitueixen l'enumeració completa de les diferents condicions de les persones, inscrites en aquest cens.

ANECDOTARI

De bon matí passa un piano de maneta damunt d'un carro atrotinat. Allà on li sembla s'atura i engega un vals-jota desafinat que és una joia de ritme i de novetat.

De sobte s'obre un balcó i un senyor mig endormiscat increpa durament al pianista de caixò.

—Ep bon home. No podrieu tocar més amunt? I el pianista molt atent:

—Sí ho paga bé, pujaré aquí dalt.

REVISTA

Els vells

S'ha dit que els joves acostumem a veure la vellesa amb un xic massa de poesia. Un poeta jove—en Cases i Amigó—no vol pas desmentir-nos. Espi-golant en ses poesies hi trobareu sovint el vellet de llarga i nevada testà. segut vora l'escó corcat Un eixam de néts el volten. Dirieu que xuclen a flor de llavi la mel de la rondalla. Vesprades d'hivern. Llar-gues vetlles d'hivern de masia catalana, d'autèntic esperit racial de nostra terra... Poesia, poesia... Per-què és veritat que la vellesa no té l'escalf de la poe-sia. No m'atreveixo a dir que sia cosa prosaica; tinc por de profanar-la Però, hi ha cosa més prosaica, hi ha cosa més freda i més erma que un problema d'àl-gebra? Doncs s'ha dit que la vellúria és una operació matemàtica, un problema de *sostreure*. Tinc vuitanta anys, diu el vellet. ¡Vuitanta! Diques que ja no els tens; els has tingut. Dels anys que Déu t'assenyalà treu-ne vuitanta. La nostra vida és això, treure, dis-minuir. Creixem; i el mateix créixer és disminuir. Els anys s'en van i amb ells la vida. On son, vellet, els teus cabells? Han caigut com les fulles de l'arbre. Per ço la vellesa és l'hivern dels homes. I els teus braços forts com el roure? No diguis que ha vingut la vellesa. Diques que ha fugit la joventut. Avui per no palesar ta manca de forces t'atures a mig del ca-mí que de jove feies tant fàcilment i esbufegant dins al teu company: «Oidà! quin paisatge!» així penses encobrir ta manca de forces. Pobres vells, pobres de nosaltres, que tot ens fuig, tot s'ens en và.

Diumenge d'estiu a La Garriga. Tertúlia d'amics en matí de diumenge. Un poeta—Mestre en Gai Sa-ber—ens parlava d'una obra que veuria o veié ja la llum. De tot el que us digué, sols l'escena que segueix deixà en mí tan fonda petja que ni el córrer dels anys ha pogut esborrar-la.

Un vell, estil llegenda mitològica, espècie de Neptú, pell bruna i rebregada, pàl·lit, demacrat, xa-crós; un rosec dels anys. Amb ulls tèrbols i apagats contemplava, dalt d'un turó, la vitalitat de tota la natura.

Avar de la vida que s'esmunyia de ses mans, li semblava que el seu redós tot corria esbojarradament. Es que el món duia un ritme que de temps ençà el pobre vell havia perdut. Ell i el món anaven a des-compàs. Era—diguem-ho així—un rellotge espatllat. El frec d'els anys llimà despietadament les rodes den-tades del seu organisme. I ara el córrer de la natura, l'espantava.

Els Ocells xisclant, creuaven l'espai. El vell, amb veu ofegada, ulls oberts i espantadissos, cridava: «Ocells! atureu-vos, no correu tant!» I els Ocells per tota resposta xisclaven i corrien més encara.

El vent, xiulava per les valls. I el vell, suplicà: «Oh vent! atura't, atura't, per què tanta pressa?, no corris, no corris...» I un xiulet prolongat retrunyia per les muntanyes, com una rialla sarcàstica. Era la resposta del vent.

La remor de les aigües del torrent vingué a des-hora a acrièixer l'angúnia i el neguit d'aquell home: «Aigües, aigües; atureu-vos!» I l'aigua... feia el seu camí, rostos avall.

Res l'obeïa. I la suor freda de l'angúnia ompli de lluissors per uns moments la pell bruna del seu ros-

L'espiritualitat dels pobles

Per damunt les diverses activitats molt respectables, però de relativa transcendència en la vida dels pobles, es marquen amb relleu inconfusible totes aquelles que duen en sí mateixes, la noble finalitat de desvetllar i fomentar la seva espiritualitat. I avui, com en segles passats, les coses que més eficaçment contribueixen a donar fesomia pròpia als pobles, són, evidentment, les manifestacions del pensa-ment i de l'esperit.

Es per la influència renovadora que aquests valors exerceixen en la vida individual i col·lectiva, que els pobles cultes senten cada dia més el noble afany de superar-se i treballen amb constància i activitat, per tal d'enriquir llur patrimoni cultural.

No fa gaire, que un il·lustre historiador tractava amb la seva habitual competència, d'un tema interessant en aquest aspecte, i deia: «La gran obra d'educació individual i col·lectiva, consisteix a afavorir el predomini de les forces mo-rals que hi ha dins l'ànima dels homes».

Certament, que aquest predomini intern de les energies espirituals realitzat sota el control d'una clara intel·ligència, és el que ha fet possible moltes obres admirables en la Literatura, la Ciència i l'Art, i ha estat a la vegada, l'ele-ment més eficaç per a conduir molts pobles a l'estat exu-berant de cultura i civilització en què avui es troben.

Ara bé; no obstant i l'evidència d'aquest fet, encara hi ha molts pobles que semblen no voler sentir les veus que els parlen de les coses de l'esperit. Molts, segueixen im-passibles o indiferents la seva vida grisa i monòtona, i no els diu res l'esforç generós que realitza un nucli d'homes empesos per un ideal de perfecció i millorament. Altres, deixen de banda tot ço que no representa interessos ma-terials, i dónen una importància excessiva a certes manis-festacions de gust dubtós que en res els afavoreixen, demos-trant en canvi, amb llurs actituds barroeres, el masellisme espiritual que els atueix.

Aquestes actituds confusionàries, podrien en part ex-plicar-se (?) si els ideals de la humanitat tinguessin no més la finalitat raquítica de demostrar llur puixança econòmica, comercial o esportiva. Essent així, caldria que es preocu-pessin únicament d'aquests aspectes materials... Però, encara que sigui raonable intensificar i demostrar la vitalitat material dels pobles, hi ha per damunt de tot uns interessos més nobles i més elevats a servir; hi ha les energies de l'esperit forjadores d'ideals nobles, que condueixen al pro-grés moral i a la transformació de la societat, aixecant el seu nivell moral i evitant la seva decadència.

I aquests valors de l'esperit, són decididament els que com-ten quan es necessari fer una valoració efectiva de l'estat cultural d'un poble. Es en aquest aspecte, doncs, on es fan necessàries les demostracions de llurs possibilitats. Tot ço que sigui col·laborar a l'obra d'enaltir la dignitat col·lectiva, es contribuir a l'expandiment i a la grandesa espiritual dels pobles. A aquesta grandesa noble de l'esperit que no es mesura per extensions geogràfiques, però que en definitiva, és la que inspira més respecte i mereix més consideració.

J. R. V.

tre. Llavors s'adonà que el cor li batejava massa depressa i cridà instintivament: «Cor, cor, atura't; no corris tant!! I, ai las! l'obrer incansable de la vida, obeï i s'aturà

L'endemà uns ocellots negres volaven sobre el turó. ERNEST ROS Comillas - Santander

Esports

Futbol

Fa quinze dies que damunt d'aquestes planes ens lamentàvem de la baixa qualitat del futbol que al nostre camp ens deixen veure algun diumenge, i amb veritable pena poguerem constatar que aquelles quatre lletres no feren cap efecte ni en farien mai encara que escrivíssim tota la vida, car el partit jugat el passat diumenge contra una colla de Cardedeu hauria fet plorar als veritables aimants del més popular dels esports; el públic però s'ho prengué pel costat més bonic i optà per fer-hi brometa acabant per riure-hi de bona gana.

No cal ressenyar el partit ja que val més no recordar coses tristes. Els equips en començar el partit feren alguns esforços per construir joc bonic i eficaç, però s'en cansaren aviat i el partit acabà bé perquè no hi hagué cap incident, però en mig la indiferència i il·laritat a estones del públic.

Ens cal recordar una vegada més a dirigents i jugadors que el nostre futbol degenera i que quant voldreu aplicar-hi remei no hi sereu a temps, cosa que tots lamentarem sincerament.

Lawn Tennis

En una altre edició vaig prometre que donaria als lectors una idea tècnica de les possibilitats dels nostres jugadors. Situem-nos, tècnica segons la tasca purament amateur de cronista local.

Crec un bon encert dels organitzadors d'aquest concurs el fet de fer-lo disputar per punts, única forma en que hom podrà apreciar exactament el valor de nostres raquetes, doncs ultra la posició en la classificació general, on millor pot apreciar-se la nivellació de forces i regularitat de jugadors, tenim que podem gaudir de partides més interessants ja que tots han de rendir el màxim esforç i fa possible establir classificació de segon, tercer, quart lloc etc. segons sigui el nombre de concursants, cosa que no es possible pel procediment d'eliminació

ecordem per exemple l'any passat en el campionat social l'eliminació de Viaplana i Vilar per Masó, en la primera i segona eliminatòria respectivament, i per contra veure arribar més amunt a elements inferiors en joc i facultats als esmentats.

Tal com ha marxat fins ara el campionat, hom assenyala com a figures rellevants del mateix a Aguirre, Vilar i Masó tant per llurs condicions físiques com per ésser els que millor han vingut entrenant-se i per tant estant més preparats per aquest torneig.

Cal però que els afavorits no es facin masses il·lusions i tinguin molt de compte amb un altre tercet que pot inquietar-los seriosament. Ens referim a Viaplana que per una ironia que li ha jugat la sort es troba en posició modesta dintre la classificació general que no correspon a la seva categoria però creiem que millorarà d'aquí a que acabi el campionat; Vinyes, cinic jugador que obligà a Masó a emprar-se a fons en el passat torneig (precisament en la final) en el qual fou precís un «set» de desempat, perdent a la fi Vinyes per la mínima diferència i que enguany malgrat trobar-se en baixa forma i escàs de facultats pot fer variar la classificació final; i per fi Iglesias, una incògnita, el jugador més irregular i de les màximes sorpreses (ens referim als resultats completament anormals de les dues primeres jornades) que estem segurs pot donar un disgust al més pintat.

El reste en pla inferior gairebé no coneixem llur joc; esperem el fi del torneig i veurem si s'en destaca algun.

Guardarem per successives edicions donar una idea de la tàctica i estil dels caps de brot del nostre tennis. A. V.

Humor Esportiu

Encar del partit contra el Primer de Muntanya

En fer en «Tià» una excel·lent parada en la qual ens demostrà que encara no està acabat ni molt menys el sergent que acompanyava el seu equip digué: «Mucho Tià eres grande».

Estem segurs que dit sergent es l'encarregat de la mitja-cana i que fou qui li prengué la mida al ingressar a la caserna.

Perruqueria **JANET** Oliveres, 5
per a Senyores **LA GARRIGA**

PETIT SIGLE
Merceria : Confeccions : Gèneres fins

Canari de La Garriga
Llúria, 23 - BARCELONA - Tel. 20905

YOGHOURT de qualitat superior
BORRELL
Ànselm Clavé, 32 Telèf. 72 LA GARRIGA

Confiteria :: Pastisseria :: Comestibles fins
A. Arisó i Carreras
Centre, 45 : LA GARRIGA : Sucursal: Centre, 3

EL CONGOST
es ven en el quiosc de l'estació del ferrocarril, al carrer dels
Banyes, 15 i als estancs de Joaquim Cuspinera i Manuel
Iglésies

FARMACIA I PERFUMERIA
MATERIAL FOTOGRAFIC

R. FERRANDIS

TELEFON 83
LA GARRIGA

Per carrets de pel·lícules a la
Fotografia J. Montaner

Sant Francesc, 12

VERAX:

21.º Sch. Anti-Halo	4×6½	6×9	6½×11
Orthocromàtica	2'70	2'85	3'70

AVIACHROM:

23.º Sch. Anti-Halo	2'90	3'10	3'85
Orthocromàtica			

JOSEP GUASCH

JOIER DE BARCELONA

Confecció i reparació de tota classe de joiells, rellotges i tota mena d'objectes de joieria. Compra d'or i de platí. Venda de joies i rellotges de totes les marques.

Per encàrrecs dirigir-se a:

JOAQUIM CUSPINERA

Centre, 35 - LA GARRIGA

JOAN TRESERRAS

Electricitat

Agent oficial del Clarion Radio
Taller de reparacions radio i
electricitat

Bany, 1

LA GARRIGA

Farmàcia **Torrent** Perfumeria
Calabria, 4 - Telèfon 88

Fàbrica de Gasoses i Sifons
Eduard Pujol
LA GARRIGA

Afaiti's millor....

i sense haver de sofrir les molesties i el mal efecte d'irritacions a la pell.

Sovint es dóna la culpa al tall de la fulla i no es té en compte la qualitat del sabó, que és allò que més influeix.

La Barra de sabó d'afaitar **BLANCAFLOR**

és la més perfecte

Ho diuen tots els nostres clients i ho dirà vostè quan el provi

Demaneu sempre!

Exigiu sempre!

BLANCAFLOR

ELABORAT AMB AIGÜES DE LA GARRIGA

Granja Rosanes de La Garriga

Venda de llet
i els seus derivats

Carrer Clarís, 19
BARCELONA

Xampany Castellblanch

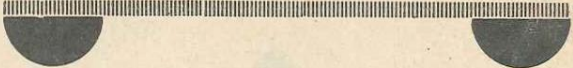

Caves a Sant Sadurní
d'Ànoia

Representant:
FREDERIC CALLIS
Agent de Comerç col·legiat
LA GARRIGA

Lluís Fortuny

MERCERIA

Gèneres de punt, camiseria i gorres. Llanes, Sedes, Trajos, Abrics, Granotes, Pantalons i demés articles confeccionats

Carrer Banys, 9

LA GARRIGA

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe
d'operacions de
Banca i Borsa

Sucursal de GRANOLLERS:

Plaça Perpiñà, 18 i 19